

ויקהל בלי מקל...

ויקהל משה את עדת ישראל,
 על סמך דיבורו ובלי שום מקל.
 כשירד מההר למחרת יום כיפור,
 הקהיל את כולם על פי הדיבור.

ואבני שוהם ואבני מילואים,
 האפוד והחושן בהם מלאים.
 כל איש ואישה ביד נדיבה,
 להקמת המשכן נתנו נדבה.

אחרי שעמדו מולו בשורה,
 נתן לפניהם את דבר הבשורה:
ששת ימים תעשה מלאכה,
 וביום השביעי שבת הברוכה.

בצלאל בן אורי למטה יהודה,
 חסר ניסיון וללא תעודה.
 אך משה רבנו עליו סמך,
 יחד עם אהליאב בן אחיסמך.

לא תבערו אש ביום השבת
 (קומזיץ אסור – אפשרי רק צ'יזבט).
 ולא רק לאש פיזית זו הכוונה,
 שמעתי פרוש שעושה אבחנה:

וימלא אותו ברוח אלוקים,
 בחוכמה בתבונה ובדעת להקים,
 את מלאכת הקודש מעץ ומבד,
 ומכאן גם מקור השם של חב"ד.

גם הבעירה הפנימית בתוכנו,
 קדחת העשייה שקיימת אצלנו.
 גם אותה יש לקטום בשבת,
 להקדיש את היום לבן ולבת.

יסודות החוכמה הבינה והדעת,
 עם בית המקדש קשורות בטבעת.
 בחוכמה ייבנה בית ובתבונה יתכונן,
 ובדעת חדרים יימלאו רבנן.

אחרי שנתן להם אקדמה,
 עבר לדבר איתם על תרומה:
 הקמת המשכן מטרה נעלה,
 ומי שיתרום יזכה לתהילה.

הקמת המשכן בפרשה הושלמה,
 הכמיהה למקדש אכן השתלמה.
 להפעיל המשכן לא נוכל בלעדיי,
 עבודת הכוהנים בפרשת פקודי...

חומרי גלם דרושים כאן לרוב,
 ולכן כל נדיב שלליבו זה קרוב,
 יזכה למצוות כל מי שיתרום,
 ותבוא עליו הברכה ממרום.

זהב וכסף וגם נחושת,
 חומרים חשובים – למשכן הם תחמושת.
 ותכלת וארגמן ותולעת שני
 (כמו בטמבור – מגוון צבעוני).

ועורות אילים ועורות תחשים,
 ועצי שיטים כמפורט בתרשים.
 ושמן למאור וגם בשמים,
 לשמן המשחה ולקטורת הסמים.

אייל לר

